

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

PERIÓDICH SENMANAL Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciudad ps. 0.50
Campanya » 0.60
Exterior » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, 6 DECEMBRE DE 1885

PASEITJ CAMPESTRE

De la Associació Espanyola 1^a de Socorros Mútuos

Ja fá uns quants anys que la Associació Espanyola de Socorros Mútuos, va iniciá lo bescantat *Paseig Campestre*.

Los primers anys tenia verament tota la fesomia de las *romerías* qu' ab motiu d' algun sant ó santa, se fan en Espanya. Donava goig de veurer y alegrava l' esperit la diversitat de prácticas y manera de divertir-se. Alló era un verdader *cuadro* de costums espanyolas: los gallegos, los vascos, los andalusos, los castellans los asturians y los catalans, tots á una recordaban las costums de sas natalis regions y feya bó de veurer aquella munió de gent movent gatzara, ballant cadascú de diferenta manera; menjant quiscú lo recapte predilecte de son poble en aytals diadas: confonentse las unas ab las altres, las tonadas de los mil instruments pastorils, ab que cada colla tocaba aires de sa terra.

D' un costat, los sons de la munyeira, la jota, la sardana, lo zortzico y lo fandango se confonian ab las melodiosas notas d' una cantata de Clavé, y las alegres y picants cadencias d' unas seguidillas ó d' unas peteneras; de l' altre cantó se sentian tocatas populars italianas, mentres la xaranga oficial esecutava la *Marsellesa* al visitar la *carpa* de la «Societat Francesa», y la gaita gallega llensava sos melanconichs gemechs acompanyant l' éco de lo tamborino y lo floviol vasco y lo requetrequéch de unas cantanyolas y lo alegriu soroll de 'ls ferrets y lo *pandero*...

Aquesta barreja de música y burgit aturdía y entussiasmava!

Qualsevulla que fredament havés contemplat aquell hermós cuadro, hauria tret la conseqüencia, de que Espanya, may pot manifestarse mes gran, que quan fuig de la *centralisació programmatica*.

Allí una regió s' agermanava ab altres pera divertir-se, conservant, ab tot, sa fesomia propia, y totas plegadas donavan á lo curios foraster una acabada idea de lo que val la varietat dins de l' unitat.

Tots eran espanyols; los colors dominants en cintas y banderas eran los de la pátria. Las innumerables collas parlavan quiscuna en lenguatje diferent y mostravan diversitat de costums, fent de la variació de fesomias de las Regions allí congregadas la unitat nacional que tots estiman: ESPANYA.

Si un estudiós observador, ficsa sas miradas en lo pervindre, pot trauer de la festa d' avuy una profética conseqüencia.

Aixis com las regions espanyolas se mostran agermanadas baix la Bandera Nacional, enlayrada per l' «Associació de Socorros Mútuos,» las nacions llatinas con França, Italia y Portugal se trovan allí congregadas y unidas en llás fraternal ab Espanya.

Lo problema que tan costa resoldrer á los filosofhs-politichs, trova satisfactoria solució en la festa de germanó qu' avuy te lloch; y nostres parents y generosos hostes los llatins americans, se trovan orgullosos de que en sa terra puga resoldrers' lo problema de l' unitat llatina y ajudan á l' esplendor y ecstis de la festa, associantse goijosos á nosaltres y confonentse entre las grans familias d' hont provenent, pera confirmar una vegada mes qu' és veritat la germanó de los americans y los llatins europeus.

¡A la festa donchs, hispanus-americanos!

J. B.

INDÍBIL Y MANDONI

¡Auba de Catalunya!...

I

Soná lo corn dels ausetans. Tarraco bada sas portas, y l' estol de guerra muntant cavalls de las regions del Orcia de gom á gom per sos carrers se n' entra.

L' ardit Mandoni, 'l llamp de las batallas, devant cavalca, la color de cera, contret lo front, ab lo sonris als llavis clavant los ulls en pórtichs y finestras.

Son pas no atura á son redós coblada l' ignoble xusma dels llatins serventa, que 'l poltro al frech dels esperons renilla, sas clins s' atufan y la carn masega.

Tant sols al veure que l' edil s' atansa bridó y estreps llensant bót de la sella y sol se 'n puja los grahons del foro dels erts lictors esgavellant las renglas.

Al vent retrunyen los clarins de Roma, las ayglas d' or sobre dels caps s' aixecan las armas totas, refregantse, dringan, un clam de gloria en los espays se bressa;

Y en mitx sos pobles Escipion lo jove mantell de porpra arrossegant s' avensa, aixís parlant al cavaller que arriba, del marbre alsantlo y estrenyent sa destra;

—Avuy que os mira la ciutat del Laci, entorn mas plantas mossegant la terra, l' orgull soperb de vostres cors oblida, vos torna á alsar y en son amor vos deixa.

Rebeu ma espasa en vostra sanch trempada, deu lleys ab ella als pobles ilergetas: ja lliures sou. Indíbil y Mandoni viurán de Roma y morirán per ella. —

Mandoni 'l ferro ha tremolat: ab calma després l' acota sense dar contesta, lo tall besant, per amagar la ira que 'l blanch dels ulls, espurnejant, sagneja.

Y obrintse pas en la maror del poble recorre plassas y carrers sens esma; y al lluny, tot sol, arrossegant la brida, fidel son poltro 'l va seguint darrera.

Tant sols al veure que la nit devalla de Júpiter tonant calsiga 'l temple, y en mitx del ara rebatent l' espasa, al deu s' encara y ab sos ulls lo repta:

—Guerra á tos fills, oh excelsitut de Roma! pel demunt de ton front mon bras s' aixeca; guerra á tos fills! que cayga 'l Capitoli y sas runas escampe la tempesta!—

Digué ab feresa, y s' allunyá en la fosca: sobre la ara del deu l' acer llampega... Après s' oiren de cavalls la marxa y crits de morts enllá d' enllá perdentse.

II

Es nit encar. Los pobles ilergetas rera 'l fort estacat á munts reposan; soldats ja vells la fosquetat regiran ó ab l' orella en la pols callats escoltan.

Retruny un corn, y un altre, y ja es lo cercle gavell d' espigas que 'l mastral fa moure: las tendas cauben, los cavalls renillan... Ja l' ample estol cap á la vall s' aboca.

—A mort!—Indíbil va cridant feréstech y ab ell Mandoni, comandant las tropas envers las ayglas que á la llum del dia entre núvols de pols xisclant s' acostan.

Y s' ou lo ferro massega 'ls arnesos, los dards, bruzint, en los pitrals rebotre, las carns obrirse al tall de las espasas, cruixir las llansas y xiular las fonas;

Y ensá 'ls nafrats agonejant s' unglejan, y céchs y folls abrahonats rodolan: y enllá pels peus arrossegant cadavres poltros orats la lluyta giravoltan;

Y alsan las picas ensagnadas testas; y 'l pes del morts esllavissant las rocas carros y bous y máquinas de guerra de timba en timba 'ls rierals s' emportan.

Mes ay; tot d' una 'ls ilergetas callan; ni avensan ja, ni al colpejar responen: lo noble Indíbil del cavall rellisca clavada al pit la fulla d' una ascona!

—Avant mos fills!—esglayador s' aixeca de Mandoni abrassat, mirant sos pobles. —Avant! Avant!—y arreballantse 'l ferro lo llensa altiu als centurions que 'l rotllan.

Oh deus! la testa sobre 'l pit decanta,
sa veu s' apaga, son esguart se torba.
Y al caure en brassos dels companys de lluyta
per sempre mes l' han revoltat las ombras!

Un crit d' esglay en lo combat s' aixeca,
y allá van sos guerrers, fugint sens ordre,
arreu seguits de las potents centurias
que ab sanch de lliures los camins emporpran.

—Enrera mos fidels!— Mandoni crida.
Enrera tots!... Y 'l desgavell l' afoga,
y un mar bullent á son entorn al alsantse
arrossegant l' empeny entre sas onas.

Llavors los cónsols las legions congregan:
y al veure al lluny, en son cavall que vola,
á Mandoni salvar lo cos d' Indíbil
cridan postrats:— Lo mon es teu, oh Roma!—

III

Iherda, *vale*: 'l sol de ta grandesa
s' ha post per sempre en mitx la nuvolada;
la Mort ab toga dels inichs procónsols
los peus sagnosos en ta cendra escalfa!

Iherda, *vale*: Ja no tinch de veure
tos murs altíssims coronats de guaytas,
l' altar de Belo, tos palaus que miran
del clar Sicóris las correntas ayguas!

May mes la esposa de mon cor volguda
lo dols fillet abrassarà en ma falda;
ni haig de sentir may mes la veu d' Indíbil,
ni haig d' estrenyer may mes la má dels Barcas!

Devall las runas que 'ls romans trepitjan,
ben sol, Iherda, sens capmall ni espasa,
ben sol, de nit, escoltaré t' angoixa,
lo drinch del ferros de tas gens esclavas!

Y entorn mon llit rodolarán los segles,
y 'ls fills, migrats, oblidarán sos pares!
¡Oh poble trist de mon afany la joya!
¡Oh fat crudel! oh llibertat! oh Pàtria!—

Aixís playentse 'l cavaller Mandoni,
en terra 'ls ulls y 'l caperó en la cara
los llarchs grahons del cadafalch se 'n puja,
voltat per collas de sayons que esglayan.

Ay deus! la mort en lo combat qué dolsa!
qué amarga avuy en mitx de sa nissaga
plaher de Roma, mercenaria impura
que ven son cap pera nodrir las ayglas!

Ja cau en terra, ja 'ls clarins retrunyen,
ja 'l front qu' abrusa en lo piló descansa
trayent la vista del indret del poble
que trist se 'l mira ab la rojó en las galta.

Totduna un crit ha ressonat; sens esma
las turbas s' obran, los botxins s' apartan:
feresta dona lo ropatje á trossos
ab un nin sobre 'l cor munta las gradas.

La veu Mandoni y las cadenas trenca
y esten los brassos de genolls alsantse...
Mes ay que xiula la destrál, llampega,
y un tronch desplomas' y una testa salta.

La mare al poble gemegant la mostra:
¿Qué has fet, oh rassa de tants héroes? Guayta!
¿Y á eix preu te vens á tos botxins? Desperta!
Venjansa y Llibertat!...—¡Y 'l poble calla!!

ÁNGEL GUIMERÁ
Mestre en Gay-Saber

Lo primer bes

Tu volias una rosa
y eram del ivern al fort;
com donarte nina hermosa,
com donarte aquesta flor?

Fret intens, la flor darrera
n' havia mort del jardí,
dártela, impossible m' era
no podia pas complí.

Tu insistias, tot quan deya
era en vá en aytal moment:
qu' era impossible jo veyá
dedicarte aquell present.

Mes, vas dir: si la fló 'm falta
lo nostre amor tindrà fi.

.....
Pensó un poch, beso ta galta...
y dos rosas vas tení.

ESTEVE PALAU

¡TOROS!.....

L' home es débil, diu la sarsuela del ma-
teix nom; y jo ho soch també de débil, si
senyor: no ho puch remediar.

Qué hi farem! tothom ha de tenir la seva

creu. Los uns jugan, los altres alsan lo colso més de lo necessari y després 's barallan; alguns tenen un gènit del botavan, y jo, res d' aixó: soch sobri y fins me sembla posehir un bon caràcter; 'pero tinch la meva creu, y que es ben grossa! Algun de vostés me tractarà de «bárbaro» quan sápigas que soch aficionat als «toros.» Mes, es una fal-lera que ve de temps, y que 'm sembla será impossible desvesarmen.

De petit, vareig comensá ma *carrera tauromáquica* en un terrat del carrer de casa, ahont s' hi simulaban corregudas de toros per una colla de entramaliats xicotets, entusiastas per l' art d' En Chiclanero. Las bufetas ab aygua y mangre representavan la sanch que á dolls sortia quant una «puya» foradava la inflada bufeta. Los vestits nostres quedaban com cuynas pintadas á lo pobre, y no cal dir que cada funció 'ns costaba una «tremenda» pallissa arribant á casa. Las banyas qu' orgullós y *fer* ostentaba 'l «toro,» habian sigut fetas per un aprenent d' escultor, *torero* com nosaltres allavoras, y qu' avuy es un artista consumat y de renom. Espasas, banderillas, picas de mánechs d' escombra, tot era hábilment escarnit per lo mateix aprenent d' escultor. Y anyadeixin un públich de criadetas, noys y xicotetas del carrer, aplaudint nostres *hassanyas*, y reflexionin vostés si no son motius poderosos per esser aficionat als toros.

Una mica mes espigadet, ja anava á comprar la meva entrada als pórtichs de la Casa de la Ciutat; aixó, lo disapte al dematí, per por de que s' acabessin. A totas las cantonadas m' aturava pera llegir los noms dels torérs y dels toros, y saltava de content admirant las figuras alegóricas d' aquells cartells més llampants que lo mocadór d' una raspa en dia de festa.

Eixas explicacions justifican sens dupte ma afició á lo espectacle que 'ls inglesos califican de *salvatje*, y ells que tenen societats protectoras d' animals, no 'n tenen de protectoras dels homes, puig se fan saltá 'ls ulls á colps de punys los «boxeadors,» y los *gentlemens* apostan grossas sumas á favor dels contrincants, sols pera veurer qui xafa més prompte los nassos á l' altre. Y la generalitat de 'ls que critican las corridas de toros, ¿qui sab si no son alicionats al «tiro de coloms», ahont

matan, fent alarde de punteria, á pobretas bestiolas!

Pero no vull entrar en digresions inútils. Gent molt entesa han discutit la tradicional costum espanyola, y cadascú que 's quedi ab sas ideas.

Si senyors, de xicot era *torero de terrat*; d' home, soch aficionat als toros. Ja ho saben, es ma debilitat.

Un «puyazo» que fagi rascar al toro m' entussiasma, com també un parell de carquinyolis ben empaperadets y posats ab gracia, me fa felis. No parlem de una *estocada recibiendo* ó un *volapié* que obligui á volar al toro á l' altre mon. perque allavors no cambiaria la meva alegría ab la qu' experimenta un noy al rebre la mona de Pasqua.

No parlo de *verónicas* y *navarras*, perque algú 's pensaria que vaig á fer una resenya de corregudas de toros.

Pera que vegin que no soch tan desnaturalisat com semblo, han de sapiguer que las *arengadas*, vull dir los caballs, 'm fan molta llástima; no obstant, quants carretés mes animals que 'ls que menan los hi pegan cada tunyina que espanta, perque 'ls carregan ab pes superior á sas forsas y ningú diu: ¡pobres animals!

Repeteixo que lo «bárbaro espectacle», com lo titula la gent, m' engresca de tal manera, que dugas horas avans de comensá la *corrida*, ja 'm sembla que lo tramvia se m' escapa y que no arribaré á veurer la marcial surtida de la «cuadrilla.»

Y no duptin que jo hauria sigut un *torero* de debó, perque quan salta 'l toro la barrera, soch lo primer en aixecarme y saltar lo *tendido* cap á munt pera poguer fugir.

ENRICH RAFOLS

LA CANSÓ DEL MAL FEYNER

Que 'm diguin ximple, talós y dropo, son noms, creyéume, que no 'm fan re: may lo de lladre sentir voldria y ab rahó 'm diuhen lo mal feyné.

Quan lo sol brilla cremant esquenás, quan fals empunyan los segadors, jo busco l' arbre que més m' agrada y ell me dona ombra, fruytas y olors.

Si algú 'm mal parla dels que 'm coneixen,
puig cap ne trovo que 'm diga bé,
jo penso: !ay, ximple, ves esclamante;
del que tu cullis jo menjaré!

Jo tinch voltada l' Espanya tota:
no necessito ferro-carril;
com que no porto res d' equipatge
ahont nit me atrapa dormo tranquil.

Firas y festas no 'n perdo ni una;
jo faig en totes lo méu paper;
mentres alegre jovent m' enrotlla,
la cansó canto del mal feyner,

Cansó bonica pèl qui li agrada,
cansó bonica lluy dels treballs,
puig que escoltantla sense adonarsen
la gent agafa son y badalls.

¿Voléu sentir-la? donchs escoltéume;
pero amaniune lo llit primé:
fora molt fácil que os adormisseu:
jo tot cantantla m' adormiré.

Aixó dich sempre que gent m' enrotlla
per escaparme de algun fracás,
que encar que fassa paper de Toni
dech advertivos que tinch bon nas.

«Si la fortuna vá sé ab mi ingrata
ab rahó justa li probàré
que té tants ossos la méva esquena
com puga tindre la de un banqué.

Prou marxarian las cosas dretas
si tots pensessin com penso jo.
¿Treboll es vida? donchs que treballi
tothom que siga treballadó.

Pero si un home no 'n vé de mena,
si per arcada lo cos no té,
deixéu que fassa recta columna
ahont la mandra s' hi gronxi bé.

Ab orgull porto l' os à la esquena,
dó que fins me ompla de vanitat,
y compadeixo á aquells que 'n diuen
de ma fatlera, fatalitat.

Molts cops vesteixo de pessa llarga,
altres ab brusa de carreter
y de la vida en la gran comedia
presento uns tipos que ¡ni en Soler!

• • • • •
Que 'm diguin ximple, talós y dropo,

son noms, creyéume, que no 'm fan ré;
may lo de lladre sentir voldria,
y ab rahó 'm dieuhen lo mal feyné.»

PERE POBLADOR.

AMOROSA

¿Te 'en recordas? Cada vespre
jo m' asseya al costat teu
contemplante com cusias,
y sempre pregant á Deu
que á ta mareta endormís,
perque sempre n' escoltava
cosetas que jo 't contava
ab temor qu' ella ho sentís

¿Te 'en recordas d' aquell vespre,
que, ta mare, endormiscada,
ja no sentía las dolsas
amoretas que 't tirava;
y que per poder parlarnos
baixet lo que 'ns deya 'l cor,
nos fou precís, mon amor,
per ohirlas bé, aproparnos?

¿Te 'n recordas d' allavoras
que 'ns estavam frech á frech
y que al trabrars' nostres llabis
van deixar sentir aquell bés?...
¿Vritat que desde aquell dia
etern nostre amor será?
Aquell nús ¿qui 'l desfara?
Qui 'l desfará vida mia?

P. VENTÓS

NOVAS

Sabèm que en alguns districtes de la provincia de Lleyda, las personas mes caracterizadas del partit republicá s' han decidit á desatendres del tot de *jesatura* de Madrid y á trevallar ab decissió á favor de la idea re-

gionalista, comensat per influir en tots los actes de la vida pública prescindint per complert dels programas y principis ab que la gent de Madrid ha procurat dividir als catalans.

Ja era hora que las comarcas que la administració central anomena, provincia de Lleyda, rompessen lo jou que las subjectava al Centre, pensant sériament en trevallar en pro del renaixement material y moral de Catalunya, la nostra pàtria.

Als esforços del partit republicà d'Agramunt se deu la constitució d' un gran Centre regional que de moment no tindrà altra mira que combatre al cunerisme, la plaga pitjor que l' unitarisme ha llensat sobre aquell important tros de la pàtria catalana.

La enhorabona als demócratas d'Agramunt; ja saben que en aquesta qüestió poden disposar en tot y per tot de nostre períodich.

Que s' uneixin sota la bandera de la pàtria tots los catalans de bona voluntat, y el triunf es nostre.

¿Bé pels d'Agramunt, los primers en aquella olvida regió catalana en emprendre la via de la regeneració de nostra terra!

Nos diuhen de Roma que 'l Papa fallará la qüestió de las Carolinas lo mateix dia dels IGNOCENTS. Y en veritat que l' arreglo de tant interesant assumpto, será digne de que vegi la llum per tant senyalada diada.

La eminent artista espanyola, Adelina Patti, cantarà en lo gran Teatre del Liceo, de Barcelona, las óperas «Dinorah,» «Traviata,» «Lucia di Lammermoor» y «Barbieri di Seviglia.»

En la segona representació del nou drama de 'n Pitarra, titolat «La ratlla dreta,» l' autor y los actors foren cridats quatre vegadas à la escena al acabá lo tercer acte.

Lo festiu escriptor catalá y autor dramàtich D. Eduart Aulés, ha sortit pera Manila.

PIFIAS

Nostre apreciable company en la prensa lo «Buletí de la Associació d' Excursions Catala-

na,» en lo nombre corresponent á Setembre y Octubre, nos fá certas observacions que havem procurat subsanar avans de rebre son amigable consell. Respecte á la segona part de sa observació, rés podem dirli mes eloqüent, sino que no podem fer molt tirant nostre censura, per la escassés d' original.

Ab tot, l' hi agraphim l' advertencia.

La Associació Espanyola 1^a de Socorros Mútuos, nos ha galanament invitat á la festa anyal que s' efectuará avuy en lo Prado Oriental.

Agraphim la deferencia y fem vots perque aytal festa tinga l' esplendor y germanó que ha obtingut en los anys anteriors.

En Clodomiro Gandolfo 'ns domana donquem las mes espressivas gracias á tots los que contribuhiren á son benefici, qui ab son concurs personal, qui ab sa presencia.

«Lo recort d' eixa nit, en la qual se 'm demostráren tantas simpatias—diu nostre benivolgut amich — obligan mon sincer reconeixement.»

Rebintlo, donchs, los que á ell contribuiren.

Lo senyor Ministre Espanyol, en *carta* que enviá á la Comissió d' Observancia de la Associació Espanyola de Socorros Mútuos, escusantse de assistir á lo Paseitj Campestre, d'aquest any, diu: «Desgraciadamente, casi tanto como los deberes de mi posicion, me lo prohiben esta vez los escrúpulos de mi conciencia. Visto de luto por la muerte del Rey siento inquietud por el porvenir de la patria.»

Nos sembla una miqueta massa fort, aixó de que en lo Ministre Espanyol, tingan casi tan de pés sos debers d' empleat oficial com los escrúpols de sa conciencia.

Després diu en la *carta*, que ni la companyia de la Comissió (que representa á los espanyols) habia de ferli oblidar son sentiments, ni sas paraulas podrian avenirse ab los cants d' alegria que allí se sentirán.

Está vist, lo Ministre Espanyol, quant té escrúpols de conciencia se 'n vá cap á la casa de camp que lo General Santos té en lo Colorado, y allí se l' hi calma la inquietut que té per lo pervindre de la pàtria.

A los aficionados á beurer poch y sovint, los hi recomanem los porrons tasses y petricons, qu' ha rebut de casa, nostre paysá Lloberas. Es la millor temporada pera fer us d' aquests instruments verament catalans, puig posant un porronet de vi en fresch un hom pot, de tant en tant, remullars lo paladar y la gorje xarriqueixant un xiquet sense engolir molt de xarel-lo.

Ja ho sabeu, si aneu á 'l Prado, y voleu béurer lo vi fresch, compreuse un porró, feu un clot en terra y colgueulo.

No cal dir ahont, viu l'amich Lloberas, perquè tots vosaltres coneixed *l' Almacen de la Buena-Vista*, Carrer de la Florida cantonada Paysandú.

o:go

Segueix molt millorat de las feridas que rebé d' un borratxo lo diumenge passat á la sortida del Centre Catalá», l' amich Aragall.

Com publicáren tots los diaris lo desagradable fet, 'ns obstenim de comentarlo. Sols demanem á qui correspon, que ja que 's paga *impost de serenos*, que aquestos estigan amantents pera poguer evitar agresions tan censurables com las que sufrí lo nostre amich Aragall.

o:go

Nostre amich y coloborador En Alexandre Carreras Doria, ha fet renuncia de lo càrrech de President de l' Associació Espanyola de Socorros Mútuos, fundantse en lo dol que portan los monarquichs espanyols per la mort d' Alfons XII.

Aproposit de nostre amich Carreras Doria, sabem de bona font qu' ha sigut proposat á lo ministeri d' Estat de Espanya, per l' *encomienda* de Cárlos III.

A UNA NOYETA

—
Escolta, nena ensisera:
Es tant lo que m' est fletxat
Ab ta boqueta riallera
Y ta cara petonera,
Que 't dich que 'm tens engrescat.
Puig de ton bell cap, partint
Al diminut talonet,

Tot m' ensera, y cuant tenint
Ton bell cos estich covint,
Penso qu' ets un angelet.
Si, noyeta, y si m' atents
Pensant en ton semblant mono
Ab ton permis lo que tens
Mes hermos diré si prens,
Lo xiquet d' amor que 't dono.
Comensant per ton cabell
Que ton hermós cap sosté,
Es mes negre y brillant ell
Que l' azabaitx y que bell,
Cuant volta ton front seré,
Ensisera es ta persona,
Ensiser es ton semblant,
Y que bella, ta rodona
Boqueta qu' al coral dona
Son bonich dentat d' esmalt.
Jo t' estimo, jo t' adoro,
Y per que vejis ben be
Si ton pamet jo l' anyoro
Vaitx á treure 'l *picu d' oro*
Per dirten quatre de bé:
Ets mes dolsa que l' anís,
Mes maca que las pissetas,
Mes bona y santa qu' un Lluís,
Y alegre, com no s' es vis,
Y ab mes salero qu' en Betas.
Ets modesta, ets ingyosa,
A lo menys aixis m' ho han dit,
Y ta pureza envejosa
Deus estarne, encar qu' es cosa
Que no hi posaria 'l dit,
Pero en fi; sia com sia
Tant nineta m' han parlat
De tas prendas, que si un dia
Ting ganas de fer paria
Tu serás qui m' atrapat.

FRA-ANGELICH

VUYTS Y NOUS

—Li vinch á donar las gracias, senyor metxe.
—¿Perqué?

—Per la propaganda que fa V. de mas obras.

—¡Yo!

—Si senyor, no m' ho negui. He sabut que ha recomanat mas composicions a la senyora de A... y al baró de Z..

—Ah, si, ja recordo. Los dos feya días que no podían dormir.

❦

—¡Menjat aquest pá!—deya un pare a son fill.—Demá pots trobarte pobre y no trobarás aquest trossos que are desprecias.

—Pero, papá, ¡jo crech que menos los trobaré si me 'ls menjo!

❦

Ta cara es molt blanca, nena,
y ton ros cabell admiro;
mes si 'l teu nas xato miro,
la vritat, 'm donas pena.

❦

Dos vigatans se troban al mitj de la Rambla:

—¡Ay, ay, Lluciá! ¿Tú a Barcelona?

—Ja ho véus.

—¿Y desde cuánt?

—Fá cosa de vuit dias.

—¿Y qué tal, te diverteixes?

—¡No me n' parlis! ¡Figura 't que fins per cada dia duc la roba de las festas!

❦

Una senyora que 's troba en estat interessant, dirigintse a un seu fill de sis anys, l' hi diu:

—Mira, fill méu, si fás bondat te compraré un germanet.

—Ay mamá, ja que ha de comprarlo, trihi 'l de la méva edat que aixis podrém jugar.

❦

'T pregunta si t' estimo
y no l' hi ets resposts que sí?
—Tens de sabé tú qu' ab mí
no si casará cap *primo*.

❦

Se conta de un professor de l' Universitat de Madrit, molt propens a costiparse, que al hivern, si bé entrava a l' aula sombrero en má, un cop comensava la llissó, tenia la costum de posarse 'l.

Un dia 'ls estudiants ván avenirse y al ma-

teix temps qu' éll se cubria, tots feyan lo mateix.

Lo catedrátich, comprenent l' indirecta, vá dir sense desconcertarse:

—Senyors, ab permís de vostés vaig a descobrirme.

❦

Un senyor ja entrat en anys y casat ab una dona jove y guapa preguntava a un amich seu de confiansa:

—Voldria donar una sorpresa a Gustavo, com sabs, es cusí de la méva Elvira y vé tot sovint a visitarnos.

—¿Vols donarli una sorpresa agradable? Donchs véste 'n a passar tres dias a fora, y deixa 'l sol ab sa cusina.

❦

—¿Voldrias torná Antonet
A la nit qu' ens van casá?
—Si, sols per podert ficá
dintre l' anell lo' ditet.

❦

Sentint explicar particularitats de bestias estranyas, un subjecte va dir en certa reunió:

—Home, potsé també s' estranyarian de lo del gat de casa.

—¿Qué fá?—vá preguntar tothom.

—Que no menja peix.

—¡Si que 's estrany!— vá exclamar la reunió!—Un gat que no menja peix!

—¿Y a qué ho atribueix vosté?— preguntá un al amo del gat.

—Jo ho atribueixo a que no n' hi doném.

❦

Epigrama

Vosté sempre bona mossá;
no envelleix, donya Roseta,
sempre sembla joveneta,
¡sempre fresca! ¡sempre grossa!

NAP

❦

Solució a la xarada del N. 27: *Carrera*.